

Έτος 5. Αριθ. 1473

Αθήναι 1868.

Παρασκευή 26 Ιουλίου.

ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

(Ένταυθα συνδρ. έτησ. δρ. 12 | Αλλοδαπή) Εκδιδομένη δάκις τής εβδομάδος. (Τιμή καταχωρ. εκάστ. στήλ. λ. 10
(Έν ταίς έπαρχίαισ. • 16 | δρ. 24. (Έκάστης γνώσπ. (10 στήλ.) δρ. 3.)

[Φίλιππος Λούζης]

Η χαρά και η θλίψις

Μελοδραματική σκηνή

εφ. *Παλιγγενεσία*, Αθήνα

26 Ιουλίου, σ. 2-3

Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΘΑΪΨΙΣ.
ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ.

Χωράζης.

'Αγροτικὸν ἔκκλησιθον. — Ἡ Μαρία θρηγεί καθήμενὴ ἐπὶ λίθου. — Χωρὸς πανηγυρικῶς ἔσθων. — Μετὰ ταῦτα ἰστέρι.

ΧΩΡΟΣ.

Μ' εἶσθεμ λαλοῦνθα στεφανωμένοι, (ἔσθων)
Γύρω χαρίζεσθε στὴν ἑλληνητά,
Ὁ Μόρτος σήμερ χαρὰ προσμένει,
Ἡ αἰγὴ στοῖς γάμοις τοῦ χαμογελά.

Ἡ νύμφ που ἔρχεται χρυσά ἐνδομένη
Ἐκείνη καὶ κἀτασπρη περιστερὰ,
Ἄν' αἰς παρμόσους τραγουδιμένη
Φυγγέρι φαίνεται μ' ἄτερα πολλά.

ΜΑΡΙΑ.

Μόρτε σκληρὸ πρῶν ἔτων ἀγάπη
Χωρὸς νῆ ζωὴς ἔδερ
Ληστώνους γὰρ μὴ . . . γὰρ μὴ ζανθούλα!
Τὰ μαῦρα μὰτις μὴ φορ' ἀγνώσους,
Καὶ τὴμα γαλανὰ καὶ πεθεμαμένα
Αἰς πῶς τὰ στέγη σ' ἔχουν πληρωμένα!

Εἰς τοὺς ἄκουοις κ' εἰς τὰ ἔδερρα
Ποιῶ καρφὴ πλεὶς δὴ πισιτέρη;
Ποιῶ φοχὴ πὲ στέγη ἀναισθητα
Ἄνθιν γάμοις δὴ σπύρη;
Ἄζ' ἢ ἀγάπη θέλει βλάστω,
Πέκοιαι, κἀκόσας γὰρ ν' ἀθήρη,
Θέλει πιστη γὰρ νὰ ζήρη,
Κε' ἔχει ἐπιβουλή ἀποστειρά.

Τώρα εἶπὶ μου τί σοὶ ἀπίστευον
Ἐρεν, κε' ἔχρη Μαρία;
Ἡ ζωὴ σου δὴ ναι πύλας,
Συγρητὰ καὶ τραυμαία,
Θεὶ τέλεισι τὸ ταξιδί σου
Πρὶν τὰ νῆματα σου βροδοῦσων,
Τὸ κορμὶ θεὸ σοὶ σκεπασῶν
Αἴτω χιμάτια νεσά.

ΧΩΡΟΣ.

'Εἶθε Χόρτε, στὴν ἀδελφὴ σας (ἔσθων)
Ἠείρημα', ἔστω, ταῖς δυο καρφίαις,
Ἰστέρι, σήμερ μὴ τὴν εὐχὴ σας
Διὰ στεφανώνονται προσημαγίαι.

Ἄλλα τὰ νῆματα σας, δὴ ἢ ζωὴ σας
Νὰ ναι κἀμάτια, νὰ ναι χρυσά,
Ναν' ἀστυγερμένη νὰ ναι ἡ φοχὴ σας
Μαῦρα ἀπὸ βάρους καὶ συμφορῆς.
ΜΑΡΙΑ (ἢ ἀφραία της κορυφώσας).
Κατρημαμένα νὰ ἔσ' εἶ!
Κε' ἡ σημερὴ χαρὰ σας
Πικρὸ φαρμάκι νὰ ναι σὲ στερω σας!
(Βράζει τὸ ἔγγυμπίδιον καὶ ἄρπυ πρὸς τὴν ἑλληνητά).

ἸΕΡΕΥΣ (εἰσερχόμενος).
Σκληρὰ μὴ πληκωρίζεσθε,
Στὴν γῆν τὴν ἔστω βίβη,
Ἄπὸ τῶν κέσμων κρήμα
Τὰ πᾶθη που βεστέζε.

ΜΑΡΙΑ.

Βαθὸ δὲ στὴ κρῶ μνῆμα
Νεκρὸ κορμὶ δὲ βέβω,
Στὴν κρῶ γὰρ δὲ κρῶσθ
Τὰ πᾶθη που βεστέζε.

ἸΕΡΕΥΣ. (ταυτογρόνως) ΜΑΡΙΑ.

'Ασπλῆγοις εἶναι ὁ κόσμος,	Ἄρες με ν' ἀποθάνω,
Σκληρὸς κε' ὁ φρατὴς σου,	Δώσε μου τὴν εὐχὴ σου,
Τὰ νῆματα τῆς ζωῆς σου	Ἡ θία συμβουλή σου
Κάν ἐν ληστέια σέ,	Ἐ' εἶναι τί ἄρελαι;

ΜΑΡΙΑ. (ταυτογρόνως) ἸΕΡΕΥΣ.

Διὸ μ' ἄρελαι νὰ ζήσω	Ἔναι ἡ ζωὴ Μαρία,
Ἐρημ κα' ἀπελπισμένη,	Ἄπὸ Θεοῦ δομένη,
Ὁ τᾶρος μὴ προσμένει,	Τρίμα δυστυχημένη,
Μόρτε σκληρὸ ἔχει γὰρ!	Μὴν κολασθῆς νεκρά!

Μὰ ἐκεῖ φηλὰ σὲ νύμφη
Ὅποτεν μ' ἀκούσθησθ
Τοῦ πλαστοργεῦ μου ἢ κρῶσις
Θὰ σοὶ φανῆ σκληρὰ!

Θὰ σὶ μαθῶναι εἶαι,
Θὰ σκεπασθῆναι ἢ φρίσις
Κ' ἡ μένω που ὄ ἀρήτης
Θὰ σ' ἄργισθ ἁρκατά!

Ἡ Μαρία πληγωθεῖσα πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἰερέως, ἢ δὲ μουσικῶς παίζει τὸν χαρμόδουον ἕχρον τοῦ χοροῦ.